

Star's
Stable

Jazdkyne osudu

V O L A N I E J O R V I K U

HELENA DAHLGRENOVÁ

bambóok

Helena Dahlgrenová

Jazdkyne osudu: Volanie Jorviku

Vydala GRADA Slovakia s.r.o. pod značkou Bambook
Moskovská 29, 811 08 Bratislava 1
www.grada.sk
Tel.: +421 2 556 451 89
ako svoju 413. publikáciu.

Z anglického prekladu *Soul Riders: Jorvik Calling*, vydaného vydavateľstvom
Andrews McMeel Publishing v roku 2020, preložila
do slovenčiny Diana Kendrová.
Jazyková redakcia Marek Zákopčan
Grafická úprava a sadzba Štefan Benci
Zodpovedná redaktorka Erika Hubčíková

Vydanie 1., 2026
Počet strán 208
Tlač TISK CENTRUM s.r.o.

© Star Stable Entertainment AB
Cover design: Malin Gustavsson
Cover art: Marie Beschorner

Published in the Slovak language by arrangement with Rights & Brands.

Slovak edition © GRADA Slovakia s.r.o., 2026
Translation © Diana Kendrová, 2025

Upozornenie pre čitateľov a používateľov tejto knihy

Všetky práva vyhradené. Žiadna časť tejto tlačenej či elektronickej knihy nesmie byť reprodukováaná a šírená v papierovej, elektronickej či inej podobe bez predchádzajúceho písomného súhlasu nakladateľa.

*Neoprávnené použitie tejto knihy bude **trestne stíhané**.*

*Automatizovaná analýza textov alebo dát v zmysle čl. 4 smernice 2019/790/EU a používanie tejto knihy na tréningovanie AI sú **bez súhlasu nositeľa práv zakázané**.*

ISBN 978-80-8305-311-3 (ePub)
ISBN 978-80-8305-310-6 (pdf)
ISBN 978-80-8305-309-0 (print)

Star
Stable

Jazdkyne osudu

V O L A N I E J O R V I K U

HELENA DAHLGRENOVÁ

bambook®

Skalné mesto

Borovinský kaštieľ
Meander (dedinka)

Baštová hradza

ZIMNÉ ÚDOLIE

Východný mys

Sídlo Dark Core

Tajný kamenný kruh

SEVERNÉ POHORIE

Mačiare čierneho kotla

Hvezdáreň

Severná cesta

Polia večného vetra

ÚZLABINA

Dutý les

ÚDOLIE ZLATÝCH KOPCOV

Zlatolistý les

Rybárska Osada pri Západnom mýse

Strašiakova hora

Striebrólúčny kaštieľ
Marleyho farma

ÚZLABINA

Dutý les

Striebrólúka (dedinka)

Willow mlyn

STRIEBROLÚKA

Stevova farma

Zabudnuté polia

Diablov priesmyk

Striebrólúčny hrad

Jazdiareň Rašeliniská

Dom pani Holdsworthovej

Jorvikská jazdiareň

Lisin dom

Jarlaheim

Starý vrch

Zelená dolina

Pevnosť Pinta

ŽATVOVÉ KRAJE

Pásienkový ostrov

Haraldov vinohrad

EPONA

Pobrežie vrakov

Nový vrch

Pevnosť Maria

POLOSTROV JUŽNÝCH KOPYTNÍKOV

Farma južných kopytníkov

JUHOZÁPAD

0 5 10 20 30 40 50 KM

NÝ JORVIK

Život nás občas prinúti urobiť rozhodnutia, ktoré navždy zmenia našu budúcnosť.

Sme síce tvorcami vlastného osudu, no ten sa s nami niekedy zahráva a prevracia naše plány naruby.

Už stáročia koluje príbeh o mladej jazdkyni, ktorá svojou žiarou a múdrosťou porazí temnotu a utíši chaos. Spasí svet.

Si to ty?

Prológ

Kedysi dávno ležal uprostred Zimného mora opustený ostrov, vyprahnutý, bez života a pohltentý temnotou.

Jedného dna spadla z neba hviezda a v silnej, rozpálenej žiare sa zjavila dievčina na koni. Keď pomaly cválala naprieč morom, kopytá jej koňa krotili divé vlny. V pravej ruke niesla svetlo života, v ľavej zlatú harfu. Melódia harfy prebudila okolitú prírodu. Svetlo položila na ostrov a z ľadového prázdna sa vyliala nádej i život. Tepló a jas sa rozliali po všetkom, čo bolo doposiaľ mŕtve. Zrodil sa život. Duša dievčata však oslaba. Rozplynula sa v prírode – vo vetre, v daždi, v kvapkách rosy. Niektorí vravia, že dodnes prebýva v každom prírodnom úkaze. Ak budeš načúvať prírode, možno ju začuješ v krištáľovo čistom speve vtákov alebo ju ucítiš v jemnom pohladení vánku počas teplého letného dňa.

Tak vznikol ostrov Jorvik – a s ním vstúpili do sveta dobro a zlo.

Svetlo nemôže jestvovať bez tmy a tma nemôže jestvovať bez svetla. Súboj medzi dobrom a zlom trvá už tisícky rokov. V hĺbinách oceánu drieme veľká temnota. Ticho vyčkáva, čaká na správnu chvíľu.

Jorvik, ukrytý medzi Nórskom, Islandom a Britskými ostrovmi, ktorých súčasťou kedysi bol, je križovatkou svetov. Milovníci koní smerujú na Jorvik, aby si splnili sen o jedinečnej jazde a nechali sa očariť rozmanitosťou ušľachtilých plemien, ktoré ožívajú pred ich očami. Tí, ktorých srdce bije pre prírodu, prichádzajú obdivovať divokú krásu krajiny, kde vietor vonia po mori a lúky sa zahaľujú do hmly ako do závoja snov. No sú aj takí, ktorých duša nie je čistá. Niektorí ľudia, chamtiví a bezcitní, prahnú po tom, čo ostrov ukrýva. Chcú bez milosti vyťažiť jeho poklady a zanechať po sebe iba prázdnotu. Len málokto z návštevníkov drží v rukách osud Jorviku. Len hŕstka vyvolených. Mnohí, ktorí tu kedysi boli, zabudli, že ostrov vôbec existuje – ako sa sen vytráca s prvým ranným lúčom. Ak počuješ o Jorviku, jeho meno ti onedlho opäť vyšumí z pamäti. Akoby to bol iba mýtus. „Ten ostrov... Kde to len bolo? Niekde v Škandinávii? Na Islande?“

Nad Jorvikom sa sťahujú tiene. Krásu ostrova ohrozuje prastaré zlo, ktoré sa chystá opäť zaútočiť. Ak k tomu dôjde, všetko môže byť navždy stratené. A predsa, hoci sa more vzdáva v hneve a vietor zúri, nádej ešte žije. Krehká, no nezlomná, ukrytá v tajnom bratstve druidov, ktorí prisahali, že postavia hrádzu prichádzajúcej temnote.

Najodvážnejšie sú Jazdkyne osudu – vyvolené dievčatá, ktoré spája s ich koňmi neobyčajné puto. Z tohto spojenia pramenia čarovné sily, ktoré im pomáhajú v boji proti temnote. Už uplynuli roky od čias, keď Jazdkyne naposledy bránili ostrov, no šepot osudu naznačuje, že sa blíži chvíľa zrodu nového sesterstva.

„Už sme tam?“

Lisa mala pätnásť rokov, ale napriek tomu sa cítila ako roztržitá, netrpezlivé päťročné dieťa, ktoré sa už desiatykrát pýta jednu a tú istú otázku, odkedy nastúpili do dodávky. Koľko času ubehlo? Desať minút?

Jej otec sa nežne pousmial a jemným dotykom prsta otočil volantom.

„Čoskoro vyjdeme z trajektu, Isa,“ odvetil. „Už pomaly púšťajú ľudí von.“

„Mám pocit, že tu sedíme celú večnosť,“ zašomrala Lisa.

Svoju starú prezývku nenávidela. Keď ju otec vyslovil, prebehli jej po tele zimomriavky. Pripomínala jej to odhodlané, večne strapaté dievčatko s ryšavými vlasmi. Vynoril sa jej obraz seba samej s plnými lícami a tričkom s motívom koňa – vždy mala na sebe niečo s koňmi. Detstvo na cestách – s mamou, otcom a mierumilovným kocúrikom, ktorý zvyčajne spal stočený do kľbka pri jej nohách. *Isa je ako albumová verzia Lisy Petersonovej*, prebehlo jej hlavou. Minulosť. Dejiny. Nová Lisa, ktorá práve sedí na sedadle spolujazdca v starej dodávke

a čaká, kým sa jej nový život rozbehne, už s tou malou dievčinou nemá veľa spoločného.

Znova.

Uvedomila si, že jej hlas nečakane skĺzol do ufnukaného tónu. Niet sa čo čudovať, veď sa celú noc prehadzovala na tvrdej, úzkej posteli pritlačenej k stene stiesnenej kajuty. Jej otec Carl trval na tom, že si „doprajú“ a prenajmú si kajutu na nočnú plavbu trajektom. Sotva si ľahol, zaspal ako kameň. Ona však bdela, hľadiac do prázdna, cítiac, ako sa pod nimi dvíhajú vlny ako pomalý dych obrovskej spiacej bytosti. Márne sa snažila nevnímať dunivé chrápanie, ktoré sa valilo z otcovej postele ako vzdialená búrka.

V noci ani oka nezažmúрила. Hlavu mala ťažkú a zahmlenú, akoby ju obklopovala clona hmly, zatemňujúca jasné vedomie. Všetko sa rozplývalo na pomedzí bdenia a spánku, akoby stačilo natiahnuť ruku a dotknúť sa včerajších snových závojov. Klapot kopýt. Klus, ktorý sa zmenil na divoký, bezhlavý cval. Zdesený výkrik – jej vlastný? A potom len ticho. Prázdnota. Tma. Silno zažmurkala, snažiac sa vypudiť nočné príznaky z mysle.

Otec sa na ňu usmial a natiahol ruku, aby jej nežne prehral vlasy.

„Len počkaj, kým vystúpime z trajektu,“ povedal otec. „Ukazoval som ti síce fotky ostrova, ale až keď ho uvidíš na vlastné oči, pochopíš, aký v skutočnosti je. Je to neobyčajné miesto.“

Lisa mu s nevôľou opätovala úsmev a nechápala, ako môže byť niekto o šiestej ráno taký nadšený.

Fotky Jorviku, samozrejme, videla. Vysoké hory, jemne vzlnené kopce a taká sýta zeleň, až pôsobila, akoby ju niekto dorobil vo Photoshope. Nekonečné modré more, obklopujúce ostrov, vyzeralo ako vystrihnuté z rozprávok, čo čítala ako dieťa. Chýbala už len dúha.

Snažila sa predstaviť si samu seba na takom mieste, v tej fantazijnej krajine. Chcela si predstaviť starú dobrú, obyčajnú Lisu vo vyťahanych džínsoch a v obnosenom pulóvri, so slúchadlami ovinutými okolo krku alebo položenými na strapatých jasnočervených vlasoch. No obraz nie a nie prísť. Lisa si nasadila slúchadlá a ponorila sa do svojej obľúbenej skladby. Zvyčajne to pomáhalo, no dnešné ráno bolo iné.

Po chvíli to vzdala. Stiahla si slúchadlá a uprela pohľad pred seba – na kolónu áut a nákladných vozidiel, ktoré sa pomaly sunuli dolu rampou.

Cestovali už takmer dva dni, najprv dodávkou, potom trajektom. A teraz – konečne – dorazili na Jorvik. Mal sa stať ich novým domovom. Otec prijal prácu na jednej z najväčších ropných plošín na ostrove a Lisa mala v pondelok nastúpiť do novej školy. Netušila, čo má čakať. Čo jej ten ostrov, ten *Jorvik*, o ktorom otec neustále hovoril celé týždne, mohol ponúknuť okrem obrovskej ropnej plošiny, malebnej prírody a, samozrejme, koní?

Boli časy, keď Lisa žila pre kone. Myšlienka na život na ostrove ako Jorvik, kde sa všetko točilo okolo koní, by pre ňu kedysi bola splneným snom. Keď mala dvanásť rokov, jej mama náhle zomrela pri jazdeckej nehode. Žiaľ sa jej zakaž-

dým vrátil do srdca ako divoká búrka, len čo na ňu pomyslela, a tak sa radšej snažila nemyslieť vôbec.

Počas troch rokov od nehody sa na koňa ani nepozrela. Plagáty, knihy, oblečenie aj filmy – všetko, čo jej tú chvíľu čo i len trochu pripomínalo – skončili v škatuliach, ktoré napokon odhodila. Jazdecké vybavenie darovala charite. Lisa sa rozhodla – už nikdy viac nebude jazdiť. I pomyslenie na kone bolo bolestivé.

Máme tu dievča. Je v šoku, ale pri vedomí. Žiadne viditeľné zranenia. Žena mŕtva na mieste.

Tá tma – tá čiernočierna bezmocnosť – sa mohla kedykoľvek vrátiť. Hocikde.

Otec zapol rádio a kabínou sa rozľahla veselá Madonna z osemdesiatych rokov. Obaja sa nechali uniesť piesňou a začali spievať, no keď sa ich pohľady stretli, usmiali sa jeden na druhého so smútkom v očiach. Bola to obľúbená pieseň Lisinej mamy. Obaja to vedeli, no nič nepovedali. Slová boli márne. Bolesť sa niesla dodávkou ako ozvena, až celkom dozadu, kde bol v jednej zo škatúľ starostlivo zabalený do trička zarámovaný obrázok jej mamy.

Vyšúchaná fotografia v škatuli bola všetkým, čo po nej ostalo. Lisa mala pocit, že sa nikdy nedokáže zmieriť s jej smrťou.

Niekedy sa bála, že na ňu začína zabúdať. Na drobné, každodenné detaily, ktoré dvanásť rokov považovala za samozrejmosť. Ako všetky deti.

Všimla si, že spomienky na mamu sú čoraz rozmazanejšie. Bola vďačná za hudbu, pomáhala jej uchovávať spomienky. Stačili dva tóny starej Madonninej piesne a mama bola zra-

zu pri nej, tancovala v slnkom zaliatej kuchyni, so špachtľou v jednej ruke a s Lisinou dlaňou v druhej.

Len čo pieseň doznela, vynorila sa ďalšia spomienka – ako sa mama preháňa pred Lisou do kopca v Texase, iba pár sekúnd pred nehodou. Potom prišli tie plytké, lapané nádychy, ktoré zapĺňali ticho vedľa Lisinho ťažkého dychu. Bezodná temnota sa stala čoraz dusivejšou, keď sa jej dych spomaľoval. Rýchle, slabnúce údery srdca zneli ako srdce chorého zvieratka. Jej líce bolo ešte mäkké a teplé, keď dorazila sanitka. Ale keď svoju mamu videla zblízka, už v nemocnici, líce mala studené. Voskové. Ako tvár bábiky.

Lisa rýchlo zažmurkala, aby potlačila slzy. Odvrátila zrak k bočnému oknu, aby jej otec nič nespozoroval.

Nemysli na mamu.

Nemysli na kone.

Na čo mám myslieť?

Lisa nebola veľmi nadšená, že sa sťahujú na Jorvik. Nikto ju tam nepoznal, ona bola *nikto*. Musela začať od nuly. *Zvládnem to*, pomyslela si.

Nie je to prvýkrát, čo bude „tá nová“. Jej otec pracuje na ropných plošinách a kvôli jeho práci precestovali desiatky krajín – od Texasu v Spojených štátoch po Nórsko, Aljašku, opäť Nórsko a teraz Jorvik.

Vždy bola v triede to nové dievča. Vždy odstrčená. Nikde sa necítila doma. Nikdy sa necítila súčasťou nejakej skupiny.

Stále sa musela pasovať s novými menami spolužiakov, neznámymi tichými kódmi a pravidlami. Niekedy sa Lisa cítila ako bezdomovec. Bez akýchkoľvek koreňov.

Kone pre ňu roky predstavovali akýsi bezpečný prístav. Od nehody ich nahradila hudba. Lisa si neustále pospevovala, niekedy si to ani neuvedomovala.

Ako napríklad v takýchto chvíľach. Zbožňovala hudbu. Všetky jej podoby, žánre, staré piesne i nové. Hoci viac než mamin pop uprednostňovala country a rock.

No aj tak si nemohla pomôcť, spievala s Madonnou. Pomáhala jej to spomínať si. Stále mala všetky mamine staré cédečká. Boli uložené v jednej zo škatúľ vzađu v dodávke. Playlist, ktorý práve počúvala, bol plný jej obľúbených piesní. Čo by na to povedala? A čo by si pomyslela o Jorviku?

Povedala som ti, aby si nemyslela na mamu.

Lisa podskočila, keď jej otec prudko zatrúbil na auto pred nimi.

„No tak, pohnite sa! Poďme!“ zvolal a z celej sily stlačil klaksón. „Potrebujem kofeín,“ zamrmlal. Počas rýchlych ráňajok na trajekte stihol vypiť len jednu šálku slabej kávy.

„Uhm, oci? Pochybujem, že ťa ten vodič počuje,“ zašepkala Lisa.

Nedokázala skryť zlú náladu, no v jej hlase zaznelo niečo jemné a nežné, až sa otcovi zaleskli oči, keď si myslel, že sa nepozerá. Lenže Lisa to videla. V skutočnosti bola šťastná, že tu sedí s otcom. Mali len jeden druhého. Oni dvaja – navždy spojení.

Nakoniec nastal čas vystúpiť z trajektu. Auto vyrazilo priamo do krajiny, akú Lisa ešte nikdy nevidela. Nemohla si pomôcť a zadržala dych, keď jej pohľad zabľúdil k tmavým, vznešeným jedliam, ktoré ako mäkký závoj objímali zelené kopce i svahy vysokých hôr.

Tá krajina jej pripomínala Nórsko, no bola ešte rozľahlejšia, divokejšia, akoby farby Jorviku zosilnili pod magickým filtrom. Lisa zapochybovala, či vôbec niekedy predtým naozaj videla pravé farby. Akoby nie. Slnko sa pomaly vynáralo, no bledý polmesiac ešte stále žiaril na levandulovom nebi.

Jedna hviezda zhasla a na jej mieste sa zjavovali nové, trblietavé svetielka. Lisa sa zamračila. Čudné, veď už malo vychádzať slnko.

Stiahla okno, vystrčila hlavu a nadýchla sa zvláštnej vône, ktorú si neskôr zapamätá ako vôňu Jorviku – zmes soli, zeme a niečoho takmer sladkého.

Nebol to ani deň, ani noc – ale niečo medzi tým. Okrem ostatných cestujúcich, ktorí sa pomaly vytrácali z veľkého trajektu, boli Lisa a jej otec sami v meste, ktoré sa práve prebúdžalo.

Jorvik. Možno tu predsa len dokáže nájsť svoj domov.

2

„Oci, pozri sa na oblohu!“

Prvýkrát, odkedy sa vydali na Jorvik, zaznel v Lisinom hlasе náznak nadšenia. Takmer až radosti. Otec si zívól a čosi nezrozumiteľne zareptal spoza volantu. Lisa pokrútila hlavou a obrátila sa späť k oknu.

Čo sa to dialo na oblohe? Nech to bolo čokoľvek, bolo to to najúžasnejšie, čo kedy videla. Dokázala napočítať viac odtieňov než v škatuľke s vodovými farbami, ktorú jej na Vianoce kedysi dávno darovala mama. Odtiene červenej, fialovej, ružovej a zlatej sa ligotali a žiarili, akoby oblohu zrazu prikryla obrovská dúha, rozprestierajúca sa až ponad more.

Ráno už klope na obzor, no hviezdy stále tancujú na tmavej oblohe. Žiaria tak jasne, akoby ich niekto maľoval na krištáľové sklo. Lisa mala pocit, že jej srdce bije v tom istom rytme, v akom pulzujú tie krásne hviezdy na nebi.

Vodič bol však stále ticho. Lisa sa zhlboka nadýchla a skúsila to znova, tentoraz trochu hlasnejšie: „Pozri sa na oblohu, ocko. Nie je to polárna žiara? Pozri sa na tie hviezdy. Netušila som, že môžu byť až také jasné. Čo na to hovoríš? Ocko!“

Pozri sa! Je to súhvezdie v tvare... hviezdy! Pozri sa na tú nádheru!“

„Mhm...“ zamrmlal otec.

Bol úplne ponorený do mapy, ktorá ich mala doviest' do malého mestečka Jarlaheim. Ich nový domov sa nachádzal len kúsok od centra.

Prešli cez bránu starobyklých hradieb a zastavili sa na tichom námestí. Všade panovalo ticho. Nikde nebolo ani živej duše.

Celkom útulné, pomyslela si Lisa. Zadávala sa na jednu z dláždených uličiek, ktoré sa rozbiehali z námestia, a zazrela niekoľko malých reštaurácií a kaviarní.

V duchu si predstavila samu seba, ako sedí v jednej z nich počas slnečného jesenného dňa s veľkým hrnčekom čaju a vychutnáva si zákusok. Rozpráva sa s otcom... alebo možno – zhlboka sa nadýchla a odvážila sa pripustiť tú myšlienku – s novými priateľmi.

Otec zatiaľ skúmal okolie a hľadal, kde by si mohol kúpiť kávu. Nechtiac však položil ruku na klaksón, ktorý sa ozval hlasným zatrúbením.

„To vážne?“ vyhrkol. „Ani jeden podnik nie je otvorený? Ja potrebujem kávu!“

Otočil volantom a pokračoval v jazde, kým neprešli ďalšou bránou. Lisa ho sledovala a pritom si spomenula na zavaraninový pohár s instantnou kávou, ktorý zabalila pre istotu, keby sa v novom dome nenašiel kávovar. Veľmi dobre vedela, aký je otec bez dávky kofeínu. Potichu sa usmiala a zrak znova zdvihla k rannej oblohe, rozžiarenej farbami.

Tesne nad jedným z horských štítov sa ligotalo obrovské súhvezdie v tvare hviezdy, také oslnivé, až z neho bolela hlava. Nebola to Veľká medvedica ani žiadne zo súhvezdí, ktoré jej kedysi ukazovali mama s otcom.

Nie, toto bolo niečo celkom iné. Niečo, čo Lisa ešte nikdy predtým nevidela.

Vysoko nad ich dodávkou kreslili hviezdy obrisy veľkej, štvorcípej hviezdy na blednúcej rannej oblohe. Lisa sa opäť otočila k otcovi. *Nič si nevšimol*, pomyslela si. *Ako je to vôbec možné?*

Napokon nastal východ slnka a pod jeho nežným svetlom sa zvláštna štvorcípa hviezda stratila na oblohe. V rannom jase sa prvé jesenné lístie na stromoch lesklo ako zlato. Otec pokračoval v jazde smerom k ich novému domovu.

V ospalom srdci mestečka sa pomaly otvorili dvere domu z bieleho vápenca. Zívajúca dievčina s dlhými havraními vlasmi, stiahnutými do neupraveného drdola, vyšla na prah. Zložila si veľké okuliare a pretrela si oči, ešte zahmlené snami. Keď jej pohľad padol na malú, úhľadnú záhradu, zazrela, že ruže stále kvitnú v plnej kráse. Inde by to bolo na jeseň zvláštne, no na Jorviku to bolo úplne prirodzené. Jedna z vecí, ktoré na ostrove milovala, bola práve táto výnimočnosť, akoby sa tu aj príroda riadila vlastnými pravidlami. Nič tu nebolo celkom predvídateľné, nič úplne skrotené.

„Zbehneš po noviny, Linda?“ zaznel jemný hlas z domu.

„Už idem, teta Amal!“ odpovedala.